

Breme uresničenih fantazij

Predstava *Love Dolls*, ki jo je za uvod v sezono Lutkovnega gledališča Ljubljana zasnoval in zrežiral Duda Paiva, se po eni strani loteva sodobne, vedno bolj odtujene, »plastične« in z videzom obsedene družbe, po drugi strani pa se sprašuje o nekaterih najbolj notranjih dilemah človeka.

Špela Standeker

V Lutkovnem gledališču Ljubljana so sezono odprli z lutkovno-plesno uprizoritvijo za odrasle z naslovom *Love Dolls*, ki je nastala v koprodukciji z nizozemsko gledališko skupino Duda Paiva Company. Režiser in scenarist predstave **Duda Paiva** je znan po projektih, v katerih spaja sodobni ples in lutkovni medij, jedro njegovega ustvarjanja pa so lutke iz penaste gume, ki dajejo njegovim predstavam prepoznaven pečat. Te lutke so izjemno izrazne, saj že najmanjši gib ali kretnja animatorja spremeni izraz lutke, obenem pa gibljivost materiala ustvarja harmonijo s plesalčevim telesom, kakršno je sicer težko oziroma nemogoče doseči. Tudi pri predstavi *Love Dolls* se je Paiva odločil za tovrstne »plastične« lutke, katerih uporaba je tokrat razumljiva tudi z vsebinskega stališča, saj se predstava loteva fenomena tako imenovanih »love dolls« (»micke«, »ančke«, torej spolni nadomestki) in skozi prizmo alternativnih spolnih praks odpira različne teme in probleme sodobne družbe.

Celotno dogajanje se odvija v zatohli kleti oziroma neke vrste seks klubu, kjer šef ceremoniala (**Augusto Valenča**) vodi šov, v katerega so vključene lutke in

njihovi obiskovalci oziroma uporabniki. Parada, ki se odvija v klubu, je utečena, dokler v klub ne vstopi par – sprva je videti, kot da po pomoti – in zaplete situacijo. Ženska hitro odide iz kluba, njen spremljevalec Ivo (**Iztok Lužar**) pa ostane ter se sprva nekoliko negotovo in sramežljivo, sčasoma pa vedno bolj neposredno vključuje v dogajanje. Na odru tako oživijo njegove fantazije, skrivne želje in najbolj zatajevana hotenja. Ko se zazdi, da je izživel še zadnjo fantazijo, obsedi prazen, na pogled razočaran in sam: fantazije so postale resničnost in s tem izgubile svoj čar. Celo preobrazba njegove spremljevalke, ki se ob koncu predstave vrne in dopusti, da iz nje ustvarijo lutko z umetnimi prsmi, ter privoli v izumetničeno in podrejeno vedenje, da bi lahko izpolnila moško fantazijo, se izkaže kot prazno početje – fantazija je zanimiva in mikavna le, dokler je fantazija; ko jih udeleženci poskušajo udejanjiti in izživeti, se izkaže, da ni nič tako, kot je bilo pričakovano, posledice pa so nepredvidljive.

Poleg odlične animacije in plesnih vložkov daje ritem predstavi ves čas tudi glasba, znane pop pesmi (izbrala sta jih Paiva in Valenča), ki jih v nekoliko prirejeni obliki prepeva vodja ceremoniala. Med drugim je v repertoar vklju-

čena tudi skladba *My Heart Belongs to Daddy*, ki jo je za muzikal *Leave It To Me* napisal Cole Porter, med njene najbolj znane različice pa spada tista, ki jo je pela (sopla) Marilyn Monroe. In prav prizor, v katerem lutka sope to pesem Ivo na uho in obljublja tisto, česar ne more dati, razgali vso ambivalentnost položaja. Negotovost situacije, ko ni jasno, kdo je zgoraj in kdo spodaj, pa poudarjata tudi uporaba lutk in način animacije – animatorji so namreč napol oblečeni v lutke ter tako hkrati utelešajo lik uporabnikov in animirajo »love dolls« (z odlično animacijo so se izkazali **Miha Areh**, **Polonca Kores**, **Maja Kunšič**, **Asja Kahrimanović** in **Martina Maurič Lazar**). Tako oblikujejo odnos uporabnik – lutka, v katerem ni nikoli povsem nedvoumno, kdo je v ospredju, kdo vodi in kdo je voden; je človek tisti, ki uporablja »plastiko« in izživlja svoje fantazije, ali pa je »plastika« oziroma fantazija tista, ki zaslužnji človeka?

Predstava se tako po eni strani loteva sodobne, vedno bolj odtujene, »plastične« in z videzom obsedene družbe, po drugi strani pa se sprašuje o nekaterih najbolj notranjih dilemah: je sploh priporočljivo v realnost prevesti najbolj zatajevane fantazije ali pa jih je nemara bolje pustiti, da ostanejo zgolj to, kar so?